

Ruské dezinformace, kam se podíváš? Volby v Česku ukázaly jiný vážný problém

17.10.2025 - Martin Reinisch | Strana svobodných občanů

Rafinovaný systém cenzury. To, co bylo dříve považováno za pouhou teorii, se náhle ukázalo jako realita. Publicista Tomáš Zítka se vrací ke kauze Twitter Files a k její stopě v boji o svobodu slova v západním světě.

RUSKÉ DEZINFORMACE KAM SE PODÍVÁŠ

Minulý týden jsem se v článku *Cenzura: Takhle fungovala. Ale pak přišel zlom* rozepsal o kauze Twitter Files. Tento článek vyvolal velkou pozornost, a tak jsem se rozhodl u tohoto tématu ještě setrvat. Tentokrát jsem si vybral sady dokumentů, které dobře ilustrují, jak je to „vážné“ s údajnými ruskými dezinformacemi.

TF#7 - KDO PROFITUJE Z NARATIVU O DEZINFORMACÍCH?

Začněme **sedmou sadou dokumentů Twitter Files**, která byla zaměřena na údajné zahraniční dezinformační kampaně. Z dokumentů prezentovaných novinářem Mattem Taibbem vyplývá, že agenti FBI dávali zaměstnancům Twitteru konkrétní pokyny, jak vytvářet určité narativy a jak potlačovat „nežádoucí obsah“ či blokovat celé uživatelské účty.

Z dokumentů zároveň vyplývá, že FBI nebyla spokojena s mírou vlastní iniciativy zaměstnanců Twitteru při prosazování tohoto politicky motivovaného zadání. Přestože zaměstnanci platformy opakovaně hlásili, že nepozorují žádné rozsáhlé zahraniční dezinformační kampaně ani propagandistickou činnost, FBI na svých požadavcích trvala a žádala, aby Twitter veřejnost před těmito domnělými hrozbami varoval.

Ačkoli tato varování neměla oporu v datech a šlo tudíž pouze o hypotetická rizika, Twitter nakonec tlaku FBI ustoupil a přijal její narativ.

Sedmá sada Twitter Files tak ukazuje, že tajné služby usilovaly o udržení obrazu hrozby zahraniční propagandy, i za cenu zkreslení reality. Cílem FBI bylo šířit strach a nedůvěru, a tím posilovat vlastní vliv.

TF#11 - RUSKÝ VLIV NEBO POLITICKÝ NARATIV?

V jedenácté sadě dokumentů Twitter Files se už novinář Matt Taibbi dotknul přímo tématu údajných „ruských dezinformací“, které se staly klíčovým argumentem amerických demokratů po prohraných prezidentských volbách v roce 2016.

Právě tehdy začaly sociální sítě čelit silnému tlaku amerických tajných služeb, především FBI, aby aktivně vyhledávaly a potíraly ruský vliv na internetu.

„Je čas, aby Twitter přestal přešlapovat na místě a přiznal si, že jeho platforma je využívána jako nástroj kybernetické války,“ prohlásila tehdy Hillary Clintonová.

Zatímco Facebook na tento tlak zareagoval okamžitě a ochotně spolupracoval se zpravodajskými službami, Twitter byl zpočátku zdrženlivější. Nakonec však vytvořil tzv. „ruskou pracovní skupinu“,

kteřá měla za úkol prověřit možné vazby mezi účty na Twitteru a údajnými ruskými operacemi.

V říjnu 2017 bylo vyšetřování ukončeno se závěrem, že z celkem 2 500 účtů propojených s Facebookem bylo pouze u 17 zjištěno jakékoli napojení na Rusko, a pouze dva z nich vykazovaly významnější aktivitu. Jeden z nich patřil médiu Russia Today, u kterého „významnou aktivitu vůči Rusku“ lze očekávat už ze samotné podstaty.

Jinými slovy – nic, co by se dalo byť vzdáleně označit za „kybernetickou válku“, Twitter nenašel. Identifikoval pouze ojedinělé, marginální případy jednání „osamělého vlka“ bez širšího společenského dopadu.

Oproti tomu horlivý Facebook, který pracoval se stejnými vstupními daty, dospěl k zcela odlišným závěrům. Pozastavil 300 účtů a médiím poskytl senzacechtivé titulky o tom, jak údajně *„Ruský vliv zasáhl 126 milionů Američanů prostřednictvím Facebooku“*.

Pod stále sílícím tlakem vládních agentur nakonec Twitter ustoupil a začal s nimi intenzivně spolupracovat na identifikaci a mazání účtů označených za „ruské dezinformátory“. Tímto krokem zpravodajské služby získaly přímý vliv na moderování obsahu na jedné z největších sociálních platforem světa.

Z původního podezření na „ruskou stopu“ se tak postupně stal politický nástroj, který umožnil ospravedlnit zásahy do svobody projevu a posílit vliv bezpečnostních struktur na veřejnou debatu.

TF#14 - KDYŽ RUSKÝ VLIV NEBYL RUSKÝ

K falešnému osočování údajným „ruským vlivem“ se novinář Matt Taibbi opět vrátil **ve čtrnácté sadě dokumentů Twitter Files**. V těchto materiálech odhaluje, jak američtí politici a média šířili nepravdivé informace o ruských dezinformačních kampaních a tvrdili, že sociální sítě jsou zaplaveny obsahem z „trolích farem“ (zejména z tzv. Internet Research Agency – IRA) či z jiných zahraničních vlivových operací.

Tyto nepodložené narativy pak sloužily jako záminka k požadavkům na omezování nebo odstraňování určitého obsahu z Twitteru – často i takového, který byl zcela legitimní a pocházel od běžných amerických uživatelů.

Z odtajněných dokumentů vyplývá, že Twitter tato obvinění důkladně prověřil, ale žádné důkazy o koordinovaném ruském vlivu nenašel. Nebyla identifikována žádná síť botů, ani žádné systematické zahraniční zapojení. Prověřované účty i příspěvky se ukázaly být organické – pocházely od skutečných uživatelů ze Spojených států, nikoli od ruských trollů či vlivových agentur.

Celý případ tak podle Taibbiho ukazuje, jak snadno se narativ o „ruských dezinformacích“ stal politickým nástrojem, kterým lze ospravedlnit cenzuru a potlačování nepohodlných názorů pod záminkou „ochrany demokracie“.

TF#15 - HAMILTON 68: JAK VZNIKL MÝTUS O RUSKÉM VLIVU

V patnácté sadě dokumentů Twitter Files Matt Taibbi rozkrývá fungování platformy Hamilton 68, která se veřejně prezentovala jako nástroj pro sledování ruských vlivových kampaní na sociálních sítích.

Z dokumentů nicméně vyplývá, že za projektem Hamilton 68 stála politicky motivovaná progresivistická skupina s úzkými vazbami na federální orgány USA. Zdá se tedy, že jejím skutečným cílem nebylo tolik objektivní mapování dezinformací, jako spíše posilování narativu o rozsáhlém

ruském vlivu na americkou politiku prostřednictvím sociálních médií.

Přestože projekt nepoužíval transparentní metodologii a nepředložil žádné konkrétní důkazy, politici i mainstreamová média jej s oblibou citovali jako důvěryhodný zdroj. Tím se Hamilton 68 stal ústředním prvkem propagandy o ruském vlivu, která legitimizovala další cenzuru obsahu na sociálních sítích.

Narativ o „ruských dezinformacích“ se stal účinným prostředkem, jak filtrovat veřejný prostor – ne podle pravdivosti sdělení, ale podle jejich souladu s oficiální progresivistickou politickou linií.

To, co se ve Spojených státech odehrávalo kolem roku 2017, dnes nápadně připomíná atmosféru v České republice. Záminka ochrany před ruskými dezinformacemi je často využívána – či spíše zneužívána – k umlčování kritiky progresivistické vládní politiky.

TF#12 - KDYŽ VLÁDA MLUVILA SKRZE SOCIÁLNÍ SÍTĚ

Podobnému tématu, jen v mnohem širším měřítku, se Matt Taibbi věnoval i **ve dvanácté sadě dokumentů Twitter Files**. Odhalil, že FBI nebyla jedinou agenturou, která ovlivňovala moderování obsahu na sociálních sítích. Kromě prosazování vlastních zájmů sloužila FBI také jako zprostředkovatelka pro celou řadu dalších vládních institucí, které měly v digitálním prostoru své vlastní agendy.

Do procesu „moderování“ obsahu byla zapojena mimo jiné také Ústřední zpravodajská služba (CIA), Ministerstvo pro vnitřní bezpečnost USA (DHS), Národní bezpečnostní agentura (NSA) nebo třeba Úřad ředitele národního zpravodajství (ODNI).

Podobnému tlaku čelily i další technologické platformy, zejména Facebook a Google. Požadavky vládních agentur se obvykle týkaly omezování či mazání konkrétních příspěvků, případně celých uživatelských účtů.

Oficiálním důvodem bylo potírání dezinformací a zahraniční propagandy – především ruské nebo čínské. Ve skutečnosti se však často jednalo o běžné uživatele, novináře nebo odborníky, kteří vyjadřovali vlastní názor, jenž se neslučoval s oficiálním vládním progresivistickým narativem.

TF#8 - PENTAGON A TAJNÉ PSYCHOLOGICKÉ OPERACE

V osmé sadě dokumentů Twitter Files odhalil novinář Lee Fang, že Pentagon, konkrétně Centrální velení ozbrojených sil Spojených států (United States Central Command, neboli CENTCOM), využíval platformu Twitter k vedení tajných vlivových operací (Psychological Operations, zkráceně PsyOps). Tyto operace představují koordinované snahy o ovlivňování veřejného mínění v cílových zemích – často právě prostřednictvím sociálních sítí. Jejich cílem bylo prosazování proamerického narativu a ovlivňování politické situace v daných regionech.

Z interní komunikace vyplývá, že CENTCOM požádal o privilegovaný status pro desítky arabsky psaných účtů, které šířily proamerické a protiiránské narativy v regionu Středního východu. Americké vojenské složky opakovaně žádaly Twitter o výjimky pro účty zapojené do informačních kampaní vedených pod záštitou Pentagonu. Twitter těmto žádostem vyhověl, ačkoli dané účty porušovaly pravidla platformy – například používáním falešných identit nebo koordinovanou manipulací veřejného diskurzu.

V roce 2017 údajně existoval seznam přibližně 52 arabsky psaných účtů, kterým Twitter udělil výjimky. Tyto účty nebyly penalizovány, naopak jim byla zvýšena viditelnost. Vlivové operace Pentagonu se tak mohly na platformě nerušeně rozvíjet.

Na tyto tajné operace americké armády upozornila také společná zpráva **Stanfordské internetové observatoře** a **analytické společnosti Graphika** z roku 2022. Podle jejich zjištění existovala rozsáhlá propagandistická síť americké armády, která působila nejen na Twitteru, ale také na Facebooku, YouTubeu a dalších platformách.

Podle zprávy se prozápadní skryté informační operace, vedené převážně z USA a částečně z Velké Británie, zaměřovaly na několik regionů, kde šířily obsah odpovídající americkým geopolitickým zájmům.

Ve Střední Asii – konkrétně v Kazachstánu, Kyrgyzstánu, Tádžikistánu a Uzbekistánu – tyto kampaně šířily protiruské a protičínské narativy, varovaly před vlivem Moskvy a Pekingy a zároveň propagovaly spolupráci s USA, americkou politiku a reformy ve stylu západní demokracie.

Na Blízkém východě – zejména v Iráku, Sýrii, Jemenu, Saúdské Arábii a Libanonu – se obsah zaměřoval na kritiku Íránu a ruské politiky, obhajobu americké vojenské přítomnosti v regionu, posilování důvěry v západní spojence a vytváření pozitivního obrazu USA jako garanta stability.

V Íránu se operace snažily oslabovat důvěru v režim, podporovat protestní nálady a zobrazovat Spojené státy jako sílu hájící svobodu a modernizaci.

V Afghánistánu, po stažení vojsk USA, propagovaly vyprávění, která obhajovala americkou misi a kritizovala Tálibán.

Celkově dokument popisuje tyto sítě jako koordinované prozápadní operace, které využívaly lokální jazyky, kulturní témata a sociální média k posilování amerického vlivu a k diskreditaci Ruska, Číny a Íránu jako geopolitických oponentů USA v daných regionech. Propagandistická síť využívala falešné zpravodajské portály, deepfake obrázky, memy a další formy manipulativního obsahu s cílem šířit proamerické postoje a oslabovat vliv konkurenčních mocností.

Osmá sada dokumentů Twitter Files a zpráva Stanfordské internetové observatoře a spol. Graphika tak odhalují nejen spolupráci vládních institucí a sociálních platforem při „moderaci obsahu“, ale také skutečnost, že americká armáda sama využívala sociální sítě jako nástroj informační války – se souhlasem či vědomím představitelů těchto platforem.

Celá kauza Twitter Files čítá 21 dílů, které si můžete v originále přečíst on-line v angličtině. Pokud však dáváte přednost stručnějšímu a srozumitelnému přehledu v češtině, najdete mé podrobnější zpracování v knize Na prahu nové civilizace, kde rozebírám nejen tuto kauzu, ale i širší fenomén cenzury a informační manipulace v současném světě.

INFORMAČNÍ VLIV A JEHO CENA

„... zaujala mě informace, která přišla z Ukrajiny ve chvíli, kdy se Donald Trump prozatím pokusil zastavit financování z USAID, proti čemuž jsou velké tlaky. (...) Mě velmi zaujala informace, že například po vypnutí těchto kohoutků přišlo o financování devět z deseti médií na Ukrajině. Takto hojně oni financovali ukrajinská média. Takže si řekněme, jak moc asi mohla být objektivní a nestranná. A je potřeba říct, že USAID financovala po celém světě přes 6 000 novinářů asi ve 30 zemích. Tyto americké dolary pomohly financovat, udržovat, odchovat v podstatě armádu mediálních loutek po celém světě. A my se potom divíme, proč všechny zpravodajské kanály vlastně hlásají to samé. Odpovědí jsou – peníze,“ uvedla Natalie Vachatová ze Společnosti pro obranu svobody projevu **v rozhovoru pro Rádio Universum.**

Podle informací odtajněných Elonem Muskem měly české subjekty z amerických grantů obdržet přibližně čtvrt miliardy dolarů, z čehož zhruba čtyři a půl milionu dolarů bylo určeno na boj s tzv.

dezinformacemi. Z Bruselu k nám zároveň proudí mnohamilionové částky určené na různé formy propagace Evropské unie a její progresivistické, levicově orientované politiky. Lze předpokládat, že podobné aktivity u nás financují i další státy – například Rusko, Čína či Norsko – ovšem pravděpodobně s mnohem menšími rozpočty.

Tyto zásahy do veřejného mínění tedy zjevně nějaký vliv mají – jinak by do nich cizí mocnosti vůbec neinvestovaly. Otázkou však zůstává, jak velký je tento vliv ve skutečnosti a jakou cenu platíme za jeho potírání. Opravdu nám stojí za to obětovat jednu z nejdůležitějších demokratických hodnot – svobodu slova? Odpovědi na tyto otázky zazněly začátkem letošního roku v Mnichově.

J. D. VANCE VARUJE EVROPU: NEJVĚTŠÍ HROZBA SVOBODY PŘÍCHÁZÍ ZE VNITŘ

V únoru 2025 se konala **Mnichovská bezpečnostní konference**, na níž americký viceprezident J. D. Vance varoval před „hrozbou zevnitř“ – tedy před ústupem Evropy od jejích vlastních hodnot, před praktikami vedoucími k omezování svobody projevu, utahování informačního prostoru, vypínání sítí při nepokojích či dokonce rušení voleb.

Vance mimo jiné prohlásil:

„Hrozba, která mě v souvislosti s Evropou trápí nejvíce, není Rusko, není Čína ani jiný vnější aktér. Co mě trápí, je hrozba zevnitř, ustupování Evropy od jejích nejzásadnějších hodnot, hodnot sdílených se Spojenými státy. Bylo pro mě šokující vidět bývalého evropského komisaře, který se v televizi radoval z toho, že rumunská vláda právě anulovala celé volby. Varoval, že pokud se věci nebudou vyvíjet podle plánu, totéž by se mohlo stát také v Německu. Takové lehkovážné věty jsou pro americké uši otřesné. (...)“

„Musíme více než jen mluvit o demokratických hodnotách. Musíme je žít. V živé paměti mnoha z vás v tomto sále je studená válka, jež postavila obránce demokracie proti tyranským silám na tomto kontinentě. A zvažte stranu, která v tomto boji cenzurovala disidenty, zavírala kostely a rušila volby. Byli to ti dobří? Rozhodně ne. A díky Bohu, že prohráli studenou válku. Prohráli, protože si nevážili ani nerespektovali všechna mimořádná požehnání svobody. (...) Ukázalo se, že inovace nebo kreativitu nelze nařídit, stejně jako nemůžete lidem vnucovat, co si mají myslet, co chtít nebo čemu věřit. (...) Bohužel, když se podívám na dnešní Evropu, není jasné, co se stalo některým vítězům studené války. Podívám se do Bruselu, kde komisaři Evropské komise varují občany, že hodlají vypnout sociální sítě v době občanských nepokojů, jakmile spatří to, co vyhodnotí jako, cituji, nenávistný obsah. (...)“

„Nyní jsme samozřejmě v bodě, kdy se situace natolik zhoršila, že v prosinci Rumunsko rovnou zrušilo výsledky prezidentských voleb na základě chabých podezření zpravodajské služby a obrovského tlaku ze strany kontinentálních sousedů. Pokud tomu dobře rozumím, argumentem je, že rumunské volby byly ovlivněny ruskými dezinformacemi. Ale poprosil bych své evropské přátele o trochu nadhledu. Můžete věřit, že je špatné, když Rusko nakupuje reklamu na sociálních sítích, aby ovlivnilo vaše volby. Můžete jej odsoudit i na světové scéně. Ale pokud může být vaše demokracie zničena digitální reklamou za několik set tisíc dolarů ze zahraničí, pak nebyla moc silná v základech. (...)“

„Organizátoři této konference vykazali zákonodárce zastupující populistické strany na levici i na pravici z účasti na těchto rozhovorech. Znovu opakuji, že nemusíme souhlasit se vším nebo čímkoli, co lidé říkají, ale když politici zastupují důležitou voličskou skupinu, je naší povinností se s nimi alespoň účastnit dialogu.“

„Pro mnohé z nás na druhé straně Atlantiku to vypadá čím dál více jako staré zatuchlé zájmy

skrývající se za ošklivými slovy ze sovětské éry, kdy se prostě nelíbí, že někdo s alternativním pohledem by mohl vyjádřit jiný názor nebo, nedej Bože, hlasovat jinak, nebo ještě hůře, vyhrát volby.“

„Dovolte mi, abych se vás zeptal, jak vůbec začnete přemýšlet otázky týkající se sestavování rozpočtu, pokud nevíte, co vlastně bráníte? V rozhovorech už jsem toho slyšel hodně, a vedl jsem mnoho skvělých rozhovorů, s mnoha lidmi shromážděnými zde v této místnosti. Slyšel jsem hodně o tom, co potřebujete, abyste se mohli chránit, a to je samozřejmě důležité. Co se mi však zdálo trochu méně jasné, a myslím, že i mnoha občanům Evropy, je to, co tu pro sebe bráníte? Jaká pozitivní vize dává sílu této sdílené bezpečnostní schůzi, o níž všichni věříme, že je tak důležitá?“

„Krise, které tento kontinent nyní čelí, krize, které, jak věřím, všichni společně čelíme, je naším vlastním dílem. Pokud se bojíte vlastních voličů, Amerika pro vás nemůže už nic udělat. A stejně tak není už nic, co můžete vy udělat pro americký lid, který zvolil mě a prezidenta Trumpa.“

„Potřebujete demokratický mandát k dosažení něčeho hodnotného v příštích letech. Nepoučili jste se, že slabé mandáty přinášejí nestabilní výsledky? (...) V Americe to samozřejmě dobře víme, cenzurou oponentů nelze získat demokratický mandát. Nebo tím, že je zavřeme do vězení, ať už jde o vůdce opozice, pokornou křesťanku, která se modlí ve svém domě, nebo novináře, který se snaží informovat o zprávách. Nemůžete ho získat, když nebudete brát ohled na voliče. (...)“

„Na rozdíl od toho, co jste možná slyšeli za horami, v Davosu, se občané všech našich národů obecně nepovažují za vzdělaná zvířata nebo za nahraditelná kolečka globální ekonomiky. A není překvapivé, že nechtějí být ignorováni svými vůdci. (...) Domnívám se, že ignorování lidí, jejich obav, či hůře, zakazování médií, rušení voleb nebo vyloučení lidí z politického procesu, je ten nejjistější způsob, jak zničit demokracii.“

Viceprezident J. D. Vance ve svém projevu nejen varoval před „hrozbou zevnitř“, ale také přesně popsal, jak se tato hrozba projevuje v praxi. Sebereflexe ze strany evropských progresivních politiků, novinářů a aktivistů však nepřišla. Účastníci seděli při projevu s kamennými tvářemi, potlesk byl velmi zdrženlivý. Předseda Mnichovské bezpečnostní konference Christoph Heusgen se následně při svém vlastním projevu dokonce rozbřečel.

Reakce na Vanceův projev byla tvrdá. Například německý kancléř Olaf Scholz označil Vanceovu kritiku za nevhodnou a prohlásil, že „vnitřní záležitosti Evropy nelze hodnotit zvenku“ – zajímavé, že hodnocení jiných zemí zvenčí evropským lídrům obvykle problém nedělá.

Německý ministr obrany Boris Pistorius pak označil přirovnání Evropy k autoritářským režimům za nepřijatelné – patrně vycházel z pořekadla, že „když dva dělají totéž, není to totéž“.

Několik evropských politiků a komentátorů označilo Vanceův projev za „ideologickou válku proti Evropě“ nebo za „wrecking ball“ – destrukční zásah do transatlantických vztahů. Novináři jej popsali jako „šokující“, „pobuřující“, „kontroverzní“ a „překvapivý“ vzhledem k ostrosti kritiky, kterou Vance zvolil vůči tradičním spojencům.

Některá média uvedla, že projev odklonil pozornost od ruské invaze na Ukrajinu, což označila za problém, protože „hlavní pozornost by se měla věnovat bezpečnostním hrozbám“. Jinými slovy: „Soustředme se na Rusko – a rozkladem demokracie uvnitř Evropy se raději nezabývejme.“

Výsledkem je, že místo otevřené diskuse o příčinách rostoucí nedůvěry veřejnosti často slyšíme, že k demokratickým volbám přišla část „nedemokratických“ voličů, kteří demokraticky volili „nedemokratické“ strany.

V českém prostředí, kde se svoboda slova i politická pluralita stávají čím dál častěji předmětem sporu, zní tato slova obzvláště aktuálně. Kritika Evropské unie či progresivistických vládních politik je mnohdy automaticky označována za „proruskou“ – přestože jejím cílem často bývá dalšímu oslabování Evropy zevnitř zabránit.

V tomto postdemokratickém prostředí, kde skutečně otevřená, kritická a vyvážená diskuse začíná být považována za problém a kde je pro mnohé téměř nemyslitelné nechat rozhodovat lid v referendu, se pak jen těžko hledá cesta k nápravě.

CO NÁM ŘEKLY VOLBY

Do celého kontextu také zapadá výsledek posledních parlamentních voleb. V uplynulých čtyřech letech nás pětikoaliční vláda a jí nakloněná veřejnoprávní média neustále varovala před ruskými dezinformacemi a vlivem Kremlu. V následných volbách však východně orientovaná strana STAČILO! nezískala ani pět procent hlasů potřebných pro vstup do parlamentu. Nezdá se tedy, že by Rusko prostřednictvím trollů farem skutečně ovládalo široké vrstvy české společnosti.

Pokud bychom vycházeli z předpokladu, že lidé jsou snadno ovlivnitelní a rozhodují se převážně na základě mediální manipulace, pak je zjevné, že protiruská kampaň byla výrazně intenzivnější – a tudíž i úspěšnější – než ta proruská.

Osobně si však myslím, že výsledky voleb víc než úspěšnost dezinformačních kampaní různých velmocí ilustrují, že česká společnost není proruská, ale čím dál více euroskeptická. Nezačíná se tedy orientovat na východ – pouze přestává nekriticky vzhlížet k západu.

Na otázku, proč tomu tak je, bych mohl odkázat například na svůj starší článek: ***Následky? Fatální. Kam až může vést „zelený experiment“***. Neškodilo by proto, více než na americké, ruské nebo čínské dezinformace, soustředit pozornost na samotný obsah politiky a na technickou stránku kroků, které se prosazují. Ostatně, jestli nás dnes něco skutečně oslabuje, pak je to nefunkční energetická koncepce a konfrontační diplomacie.

SVOBODU NELZE CHRÁNIT JEJÍM OMEZOVÁNÍM

Kauza Twitter Files ukazuje, že i z dobrých úmyslů může vzejít nebezpečný precedens. Snaha chránit společnost před nepravdami se snadno může změnit ve snahu kontrolovat, co je dovoleno říkat a co ne. V okamžiku, kdy stát, politické neziskovky, média nebo technologické platformy začnou určovat, která slova jsou „bezpečná“, ztrácí se samotný smysl svobody projevu.

Zveřejněné dokumenty odhalily, že cenzura nikdy není jen technickým opatřením – vždy je politickým nástrojem. Ať už ji provádí vláda, aktivisté, tajné služby nebo algoritmus, výsledkem je totéž: zúžení prostoru pro svobodnou diskusi a postupné otupění schopnosti společnosti přemýšlet kriticky.

Pokud má demokracie přežít, musí si z tohoto příběhu vzít jediné ponaučení: Svobodu nelze chránit jejím omezováním. Nesouhlas, pochybnost i omyl jsou její přirozenou součástí – nikoli hrozbou. Jakmile se začneme bát slov, dříve či později se začneme bát i pravdy samotné.

Prevzato z Parlamentních listů

<https://svobodni.cz/nezarazene/ruske-dezinformace-kam-se-podivas-volby-v-cesku-ukazaly-jiny-vazny-problem>